

"La nostra infantesa és una mica com una tinta indeleble"

Dij, 20/09/2018 per Catalunya Religió
[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 19 de setembre 2018

Catequesi sobre els Manaments.

9: Honra el teu pare i la teva mare

Estimats germans i germanes, bon dia!

En el viatge que fem a l'interior de les Deu Paraules, avui arribem al manament sobre el pare i la mare. Es parla de l'honor degut als pares. Què és aquest "honor"? La paraula hebrea indica la glòria, el valor, literalment el "pes", la consistència d'una realitat. No es tracta de formes externes, sinó de veritat. Honrar Déu, en les Escripures, vol dir reconèixer la seva realitat, tenir en compte la seva presència; això s'expressa també amb els ritus, però implica sobretot donar a Déu el lloc que li pertoca en l'existència. Honrar el pare i la mare significa per tant reconèixer la seva importància també a través d'accions concretes, que expressen dedicació, afecte i cura. Però no es tracta només d'això.

La Quarta Paraula té la seva pròpia característica: és el manament que té un resultat. Diu: «Honra el teu pare i la teva mare, com el Senyor, el teu Déu, t'ho ha manat, perquè tinguis una llarga vida, i tu siguis feliç a la terra que el Senyor el teu Déu et dona» (Dt 5,16). Honrar els pares porta a una llarga vida feliç. La paraula "felicitat" en el Decàleg només apareix lligada a la relació amb els pares.

Aquesta saviesa mil·lenària declara el que les ciències humanes han sabut elaborar des de fa poc més d'un segle: que l'empremta de la infantesa marca tota la vida. Sovint és fàcil veure si algú ha crescut en un ambient sa i equilibrat. Però no és fàcil percebre si una persona ha passat per experiències d'abandó o de violència. La nostra infantesa és una mica com una tinta indeleble, es manifesta amb els gustos, amb la manera de ser, encara que alguns mirin d'amagar les ferides dels seus orígens.

Però el quart manament encara diu més. No parla de la bondat dels pares, no demana que els pares i les mares siguin perfectes. Parla d'un acte dels fills, prescindint dels mèrits dels pares, i diu una cosa extraordinària i alliberadora: encara que tots els pares no siguin bons i que totes les infanteses no siguin serenes, tots els fills poden ser feliços, perquè l'assoliment d'una vida plena i feliç depèn de l'agraïment just a aquells que ens han portat al món.

Pensem com aquesta Paraula pot ser constructiva per a tants joves que provenen de relats de dolor, i per a tots aquells que han sofert en la pròpia joventut. Molts sants - i moltíssims cristians - després d'una infantesa dolorosa han viscut una vida lluminosa, perquè gràcies a Jesucrist s'han reconciliat amb la vida. Pensem en aquell jove que ara és beat i el mes vinent serà sant, Sulprizio, que als 19 anys va acabar la seva vida reconciliada amb tants dolors, amb tantes coses, perquè el seu

cor estava serè i no havia renegat mai dels seus pares. Pensem en sant Camil de Lellis, després d'una infància desordenada va construir una vida d'amor i servei; en santa Josefina Bakhita, que va créixer en un horrible esclavatge; o en el beat Carles Gnocchi, orfe i pobre; i en el mateix sant [Joan Pau II](#), marcat per la pèrdua de la mare quan era petit.

L'home, no importa la seva història personal, rep amb aquest manament l'orientació que porta a Crist: en Ell, de fet es manifesta el veritable Pare, que ens ofereix "renéixer de nou" (cf. Jn 3,3-8). Els enigmes de les nostres vides s'il·luminen quan es descobreix que Déu des de sempre ens prepara una vida de fills seus, on cada acte té una missió rebuda d'Ell.

Les nostres ferides comencen a ser un potencial de gràcia quan descobrim que el veritable enigma ja no és "per què?", sinó "per a qui?", per a qui m'ha passat això. A la vista de quin treball Déu m'ha forjat al llarg de la meva història? Aquí tot s'inverteix, tot es torna preciós, tot es torna constructiu. La meva experiència, fins i tot trista i dolorosa, a la llum de l'amor, com es torna per als altres, per a qui, font de salvació? Aleshores podem començar a honrar els nostres pares amb llibertat de fills adults i amb una acceptació misericordiosa dels seus límits.[\[1\]](#)

Honrar els pares: ens han donat la vida! Si t'has allunyat dels teus pares, fes un esforç i torna, torna-hi; potser són vells... T'han donat la vida. I, després, entre nosaltres hi ha el costum de dir coses lletges, fins i tot paraulotes... Per favor, mai, mai, mai insulteu els pares dels altres. Mai! Mai s'insulta la mare, mai s'insulta el pare. Mai! Mai! Prengueu vosaltres mateixos aquesta decisió interior: en endavant no insultaré mai la mare o el pare d'algú. Ells han donat la vida! No se'ls pot d'insultar.

Aquesta vida meravellosa se'ns ofereix, no se'ns imposa: renéixer en Crist és una gràcia que s'ha d'acollir lliurement (cf. Jn 1,11-13), i és el tresor del nostre Baptisme, en el qual, per obra de l'Esperit Sant, només tenim un Pare, el del cel (cf. Mt 23,9; 1 Cor 8,6; Ef 4,6). Gràcies!

Traducció per Josep M. Torrents Sauvage